

הטריפ והטירוף

(39), שבא לעצמונה לפני עשרה חודשים, יחד עם אשתו ועשרת ילדיהם, הישר מ־ התנחלות קדומים שבשומרון. המישפחה מתגוררת בשני קרואנים קטנים וצפופים. אך זה רחוק מלהפריע להם. יש בהם סתגנות בלתי־מוגדרת — כמו זו שהיתה להורים המתודיסטים באפריקה או לפוריי־טנים באמריקה — המנתקת אותם לחלוטין ממצוקתם כמו מכל דבר גשמי אחר. רכל היה אחד הראשונים שנפגשתי עימו. בעת השיחה איתו לא ידעתי עדיין את שעתיד היה להתברר לי עד מהרה — כל מה שאמר הרב חזרו והשמיעו באוזני, מילה במילה, כל האחרים. היה זה כמו

עובר עליהם, כפי שאינו יכול לחזור מבעד למסך־הסמים של נרקומן: בעצ־מונה כולם מסטולים. הסם הממריץ את הטירוף ההמוני המשתולל כאן קרוי בפיי־הם אלוהים.

שלווה מתוקה

כניחו חשיש

ה התנחלות הבלתי־חוקית, שעל־תה על הקרקע לפני שלוש שנים, רחוקה מלהיגרר אחרי הפארסה המתרחשת בימית. בעצמונה איש אינו צועק, איש

בן הרב אחד מבין עשרת ילדיו של הרב נחום רכל, הרועה הרוחני של עצמונה, מציץ מבעד לפתח ביתו. כל הילדים בלונדיים. בתמונה משמאל: הרב רכל, בארשת־פנים של הגות עמוקה, מתבונן באנשים הבונים בית־כנסת.

(המשך מעמוד 23) כאן, היא שונה לחלוטין אפילו מימית, המרוחקת ממנה אך 30 קילומטרים. צודקים תושבי עצמונה הטוענים, כי

אלינא תעקור נטוע אריאל רכל בן 6, בנו של נחום רכל, כשכל גופו נטוע באדמה ורק ראשו מבצבץ ממעל. לידו בועז־אלברט בן 8, שכבר הצליח לעקור עצמו מהמקום שבו היה נטוע.

בן־זונה חרא

הוא ראש־הממשלה, מנחם בגין, בעיניהם של כותבי ה־סיסמות על קיר בית נטוע במושב דיקלה. משמאל כתוב: לעצור נסיגה כן, לבגוד לא! המנעצים האלמוניים בונים כיום וילות מכספיי־הפיצויים.

להאזין, הלוך וחזור, לאותו סרט־הקלטה. ברגע מסויים אף היה גדמה לי, שאני משוחח עם מיתקנים מדברים, שהוזנו כולם בדיוק באותה תוכנה.

כמו כל דבר אחר בצה"ל — שבוכותו יושבת חבורת הלאומנים במקום — מת־חלקת גם תפיסתו של הרב רכל לשלושה: ארץ־ישראל, עמ־ישראל, תורת־ישראל. „אני לא נביא,“ הכריז באוזניי. עיניו מת־מקדות בנקודה רחוקה באופק, ופניו לוב־שות ארשת האומרת הגות עמוקה. „אני לא יודע איך, אבל אני מאמין. מאמין! עמ־ישראל הוא עם בריא, ואילו הדבר הזה, שרוצים לעשות כאן, הוא חולני. אני לא יכול לתאר לעצמי שעמ־ישראל לא יחזור בו ממעשה זה. בזכות אותם שלושה יסודות, ואך ורק שלושתם יחד, נכון לנו עתיד גדול. עמ־ישראל יחזור

אינו מזיל דימעה סנסציונית, איש אינו מתבצר, איש אינו משחק תפקיד בהצגה כלשהי אלי־מול מצלמות העיתונות. שלוה מתוקה כניחו חשיש אופפת את המקום. כולם שם בטוחים „באמונה שלמה“ שלא תהיה נסיגה, שהפינוי לא יתבצע, שהם יישארו שם לבצה.

כל זה אינו תיאורן. אחרי 24 שעות שביליתי במחיצתם, נאלצתי להודות: אני מאמין להם שהם מאמינים באמת ובת־מים למוצא פיהם. כמוהם גם האמין להזיר־תיו חבר שלי, היום הוא נמצא בטיפול־גמילה.

כדי להבין עד כמה עמוק הטריפ ה־קבוצתי של חובשי־הכיפות וחברותיהם הכשרות במקום, היה צריך להתבונן בפ־ניו של שר־התיקשות, מרדכי ציפורי, ש־בא למקום כנציג הממשלה, אחרי שיצא משיחה עימם. בניגוד לקריאות הגנאי והעלבונות, שהוטחו בפניו בימית, הת־קבל השר בעצמונה בשקט. איש לא הש־מיע ולו מילה אחת בלתי־מנומסת. פרנסי עצמונה הסתגרו איתו בחדר קטן ורק דיברו איתו. כשיצא מהפגישה הוא נראה המום. ידעתי אינו חוויה הוא עבר.

לחשוף

השורשים

ה רועה הרוחני של 120 הנפשות הפועלות במקום הוא הרב נחום רכל

40 מיליון לירות פיצויים קי־בל, לדבריו, אבש־לוס הראל (יחף), המוציא מבתו מקור.